

РЕШЕНИЕ № 257 ОТ 21.05.2014 Г. ПО Н. Д. № 592/2014 Г., Н. К., І Н. О. НА ВКС

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на дванадесети май две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евелина Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Капка Костова

Блага Иванова

при участието на секретаря Аврора Караджова и в присъствието на прокурора Димитър Генчев изслуша докладваното от съдия Евелина Стоянова дело № 592 по описа за 2014 година.

Производството е по реда на глава двадесет и трета от НПК, образувано по протест на прокурор при Апелативна прокуратура - гр. София против решението на Апелативния съд - гр. София, постановено по внохд № 936/13 г. Твърди се, че последното е постановено при съществени нарушения на процесуални права и в нарушение на материалния закон, поради което се иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд, за осъждане на подсъдимия по предявеното му обвинение. Пред ВКС прокурорът при Върховната касационна прокуратура поддържа протеста.

Подсъдимият И. К. И. редовно призован, не се явява. Защитникът му - адв. Г. М., изразява становище за неоснователност на подадения протест.

За да се произнесе ВКС взе предвид следното:

С присъда по нохд № 348/11 г. Окръжният съд- гр. Перник оправдал подс. И. по предявеното му обвинение по чл. 253, ал. 4, във връзка с ал. 3, т. 2 и ал. 1 НК.

С решение по внохд № 452/12 г., образувано по протест на прокурора, САС отменил присъдата и върнал делото за ново разглеждане.

С присъда по нохд № 249/12 г. ПОС оправдал подсъдимия по посоченото обвинение.

С решение № 392 от 04.03.2014 г., постановено по внохд № 936/13 г. САС потвърдил присъдата.

Като съобрази горното, доводите на страните и след проверка в пределите по чл. 347 НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение установи:

Протестът е неоснователен.

Пределите на наказателния процес са очертани с внесения срещу подсъдимия обвинителен акт. От съдържанието на последния е видно, че прокурорът претендира да се ангажира наказателната отговорност на подс. И. за престъпление по чл. 253, ал. 4, във връзка с ал. 3, т. 2 и ал. 1 НК, за това, че в периода от 06.07.2005 г. до 08.06.2010 г. на различни места в Република България и в чужбина, повече от два пъти е извършил тринадесет сделки на обща стойност 78 300 лева, с имущество, за което е знаел, че е придобито чрез тежко умишлено престъпление по чл. 321, ал. 1, във връзка с чл. 257, ал. 1 (в редакцията до ЗИДНК публикувано в Дв.бр. 75/2006 г.), чл. 256 (същата редакция), чл. 26 и чл. 20, ал. 2 НК, за което е постановена осъдителна присъда по нохд № 546/07 г. на Окръжния съд- гр. Перник.

Това обвинение е поддържано от прокурора и не е било изменено по реда на чл. 287 НПК, възможно поначало само при първото по ред първоинстанционно разглеждане на делото.

При така очертания от прокурора предмет на делото, няма как да се постигне целения от него резултат - осъждане на подсъдимия за престъпление "изпиране на пари".

Свързано с настоящият казус и казаното дотук, прането на пари е форма на вторична престъпна дейност и може да бъде извършено само след извършването на предходно (първично) престъпление, при или по повод на което е получена икономическа изгода.

Според обвинението това предходно (първично) престъпление е по чл. 321, ал. 1, във връзка с чл. 257, ал. 1 (споменатата редакция), чл. 256 (същата редакция), чл. 26 и чл. 20, ал. 2 НК, за което спрямо подсъдимия е постановена осъдителна присъда по нохд № 546/07 г. на ПОС. Тук е мястото да се посочи, че подс. И. не е осъден по последно посоченото наказателно дело по чл. 321, ал. 1 НК, а по чл. 321, ал. 2 НК, което макар да няма съществено значение за изхода на настоящото дело, следва да бъде отразено не само за пълнота на изложението, но и защото ВКС няма как да го пренебрегне при оценката на основателността на подадения протест.

Безспорно съответно на закона, практиката по приложението му и правната доктрина е това, че за съставомерността на деянието по чл. 321 НК не е необходимо извършването на вторична престъпна дейност, в който случай лицата отговарят само за него. В случай, че бъде извършена вторична престъпна дейност (едно или повече престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които се цели да се набави имотна облага), то членовете на сдружението ще отговарят за съвкупност от престъпления - по чл. 321 НК и по чл. 257, ал. 1, във връзка с чл. 256 НК, свързано с настоящия случай. Престъпният състав по чл. 321 НК не поглъща евентуално извършената вторична престъпна дейност и за нея престъпните дейци отговарят отделно, при условията на съвкупност.

Казаното дотук достатъчно ясно очертава, че престъплението по чл. 321, ал. 2 НК не генерира икономическа изгода, която би могла да бъде предмет на изпиране, съответно на чл. 253, ал. 1 НК.

Това е достатъчно за да се утвърди оспореното въззивно решение. При изложеното по-горе относно обвинението и липсата на надлежно негово изменение, повече от необяснимо е изследването на финансовите възможности на подсъдимия за осъществяване на инкриминираните сделки.

Отделен е въпросът, че с присъдата по нохд № 546/07 г. на ПОС подсъдимият е бил осъден и за престъпление по чл. 257, ал. 1, във връзка с чл. 256 (двете в старата редакция на НК), чл. 26, ал. 1, чл. 2, ал. 2 НК, за това, че е укривил данъчни задължения в особено големи размери, а именно - 2 448 875 лева, което престъпление безспорно е резултатно и би могло да обуслови отговорност по чл. 253 НК, тъй като генерира имотна изгода.

Водим от горното на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 392 от 04.03.2014 г., постановено по внохд № 936/13 г. на Апелативния съд - гр. София.